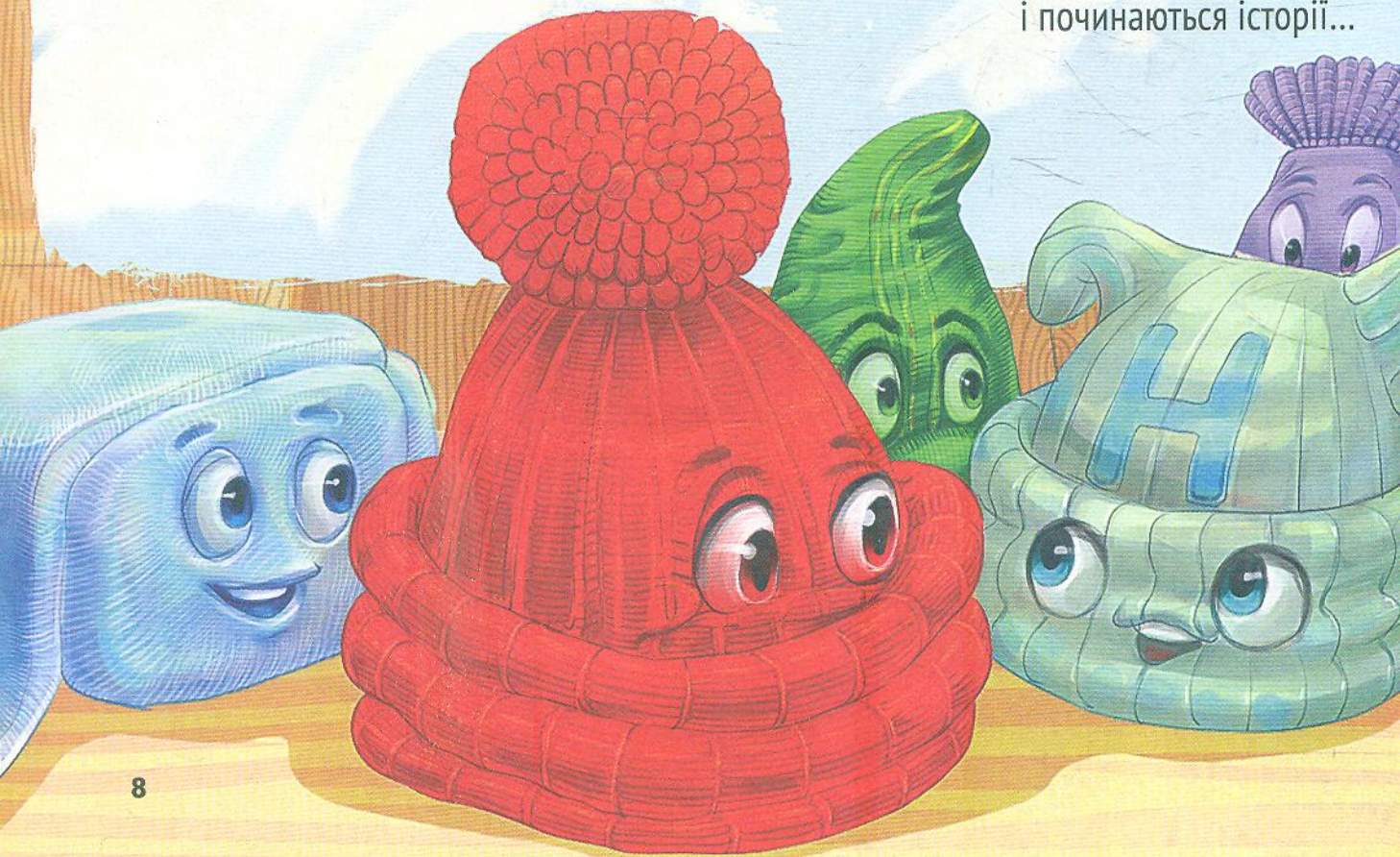

Як же добре бути шапкою!
Теплою вовняною шапкою
з великим червоним помпоном...

Завдяки цьому помпонові, до
слова кажучи, я – улюблениця
дітей з усіх околиць і районів.
Вони спеціально приходять на
гостину до моєї господині,
маленької дівчинки
Настусі, щоб лиш пома-
цати мене за помпон! Мені
приємно – стільки уваги...

Чи приємно Настусі, я не
знаю – вона взагалі дівчинка
замкнута й не дуже любить спілкува-
тися з чужими людьми. Зате я так люблю
гостей! Зазвичай усі шапки збираються
в передпокої, на полиці гардероба,
і починаються історії...

Ось нещодавно моя подружка Ен, Наталчина шапка, розповідала про те, як її узимку возили відпочивати на гірськолижний курорт. Ен була дуже задоволена всім, умови їй сподобалися, але в один із днів бідолашну шапку залишили саму на лаві поряд зі спуском. Бідачка геть закоцюбла, її і без того тоненький голосок звівся нанівець. Ен намагалася покликати на допомогу, але всі проходили повз неї і лише співчутливо дивилися, стенаючи плечима. Запорошена снігом, лежала вона на крижаній лаві та з тугою згадувала про рідний затишний комод і про те, як нещодавно він освідчився їй у коханні... Забута на лаві шапка зовсім була впала у відчай, аж раптом почула над собою:

— Та ось же вона!

То була Наталка.

— Яка ж я рада, що моя шапка знайшлася і не доведеться купувати нову!

Ен віднесли в тепле місце, відіграли й поклали відпочивати. Здавалося б, усе добре скінчилося, але Ен зацаїла на господиню образу і тепер гріла її голову не так, як раніше. Їй не сподобалося, що Наталка ось так просто могла купити нову шапку і забути про неї.

— Хіба це біда? — відмахнулися хутрянні навушники. — Подумаєш — пролежала кілька годин на лавці! Ось послухайте, куди ми поїдемо навесні! Нас беруть на море!

— Брате, ти випадково не пам'ятаєш, що за море нам обіцяли? — спитав один навушник у другого.

– Здається, Червоне... Чи Чорне... А хто їх розбере, ці моря? – гмикнув другий навушник. – Головне – гарна природа й висока температура! Усі присутні шапки слухали, що говорили навушники, затамувавши подих. І не втаїмо правду – зовсім не через те, що їх везли на море. Навушники були видними женихами, і кожна шапка потайки мріяла вийти заміж за навушника. Однак хутрянні брати ніколи не розлучалися, тож нікому не щастило залишитися з кимось із них наодинці.

